Týden

39 / 2026

Obsah

Filmy Pressure a Dům plný dynamitu
Modlitby za národ každého 28. se sestrou Dominikou
Kostival lékařský
28. září
Téma: Životní prostředí proti přírodě

Filmy Pressure a Dům plný dynamitu

24. září 2026 (kultura)

V dnešním filmovém okénku bych rád doporučil dva západní válečné filmy, ale válečné v uvozovkách. Oba jsou o válce, ale ani jeden není přímo z válečné vřavy.

Prvním je britsko-francouzský film Pressure. Začíná 3 dny před chystaným vyloděním spojeneckých vojsk v Normandii, všechny vojenské jednotky jsou nachystané, Němci o tom vůbec netuší, jenže je potřeba, aby v den D bylo příznivé počasí, protože kdyby nebylo, tak s loděmi by nešlo přistát a celé vylodění by mohlo ztroskotat. A režisérovi Antonymu Marasovi se podařilo vytvořit skutečně napínavé drama o předpovědi počasí na den D.

Název Pressure tak odkazuje jak na barometrický tlak, tak na tlak psychický, protože jakékoliv zdržení by mohlo vést k prozrazení operace, ale nevhodné počasí by mohlo vše zhatit.

Hlavního meteorologa skvěle ztvárnil Andrew Scott a Dwighta D. Eisenhowera

si zahrál Brendan Fraser. A sám bych netušil, že by o předpovědi počasí šlo natočit tak poutavé drama.

Druhý film, který bych chtěl zmínit, je již loňský film Dům plný dynamitu od režisérky Kathryn Bigelow. Ta je známá například svými filmy Bod zlomu nebo 30 minut po půlnoci.

Ve filmu Dům plný dynamitu někdo vypálí na USA raketu s atomovou hlavicí a celý děj se odehrává během tohoto letu, kdy se Američané snaží střelu sestřelit a chystají jadernou odvetnou akci. A celý příběh je velmi dobře zdramatizovaný a divák postupně nahlíží do jednotlivých úrovní vojenského rozhodování, od nejnižších šarží vojenských techniků po samozřejmě nejvyššího velitele, tedy prezidenta. A je zajímavé současně i nahlédnout do amerického způsobu přemýšlení, protože oni jsou přece ten světový vládce, ale rozhodnutí rozpoutat na Zemi jaderné peklo není přece jen příliš jednoduché. A možná je zajímavé si tuto tématiku připomenout v současné době, kdy mnoho českých politiků se snaží velký válečný konflikt rozpoutat a následky jsou jim úplně jedno. V hlavních rolích jsou navíc velmi zajímaví herci, Idris Elba a Rebecca Ferguson.

Modlitby za národ každého 28. se sestrou Dominikou

24. září 2026 (duchovní)

V našem kalendáři jsem zmiňoval, že v Kostele Panny Marie Andělské budou na svatého Václava modlitby za český národ. A tyto modlitby za národ se každého 28. v měsíci konají nepřetržitě již od roku 2013.

Od začátku je iniciovala sestra Dominika Jana Bohušová pod patronací kardinála Dominika Duky a probíhaly ve svatováclavské kapli katedrály svatého Víta a většinou ještě pokračovaly v bazilice svatého Jiří. Při těchto modlitbách

se střídavě pronášejí modlitby a zpívají duchovní písně včetně svatováclavského chorálu nebo i české hymny. A kromě toho, že tam vždy byla velmi hezká atmosféra, tak modlitby i písně měly vždy velmi dobrou energii.

Avšak po smrti kardinála Duky přestaly být modlitby za národ na Hradě vítány. No, víme, že na Hradě sedí jistý člověk, kterému na českém národě příliš nesejde. Ale tím nechci tvrdit, že za nitky zatahal právě on. Svatovítská katedrála je přeci v církevní správě, takže je možné, že se modlitby za národ nelíbily někomu ze svatovítské kapituly.

Ať je to tak či onak, modlitby za národ byly z Hradu vyhnány. Ale sestra Dominika se nenechá jen tak odradit, a tak se tyto modlitby přesunuly jen kousek od hradních zdí právě ke kapucínům do klášterního Kostela Panny Marie Andělské na Loretánském náměstí. A tento kostel je velmi zajímavé a silné místo. Tedy kdo by se chtěl modliteb za český národ právě na svátek svatého Václava zúčastnit, přijďte ke kapucínům ve čtvrt na pět odpoledne. A po skončení zpěvů a modliteb, což trvá tak kolem tři čtvrtě hodiny, se potom všichni společně vydají do svatého Víta na bohoslužbu od 18 hodin, kam by měla dorazit nejvzácnější česká relikvie – lebka svatého Václava. Sice zatím ozdobená v uvozovkách americkou zednářskou zlatou čelenkou, ale v budoucnu se podaří tuto zednářskou čelenku z lebky svatého Václava odstranit.

Kostival lékařský

24. září 2026 (zdraví)

V našem léčivém okénku jsme přes léto mluvili o nejdůležitějších kytičkách na různé úrazy.

Mluvili jsme o Arnice na pohmožděniny, o Měsíčku lékařském na různá tržná a krvácející zranění, o Routě vonné na úrazy šlach a vazů. A s další velmi

důležitou kytičkou jsem záměrně čekal až na podzim, protože se nesbírá květ nebo nať, ale kořen. A teď právě začíná vhodná doba na sběr kořenů.

A tou kytičkou je kostival. Je to jedna z velmi mocných bylin a již podle názvu můžeme snadno odhadnout, při jakých zraněních se používá. Je to totiž velmi silný pomocník při zranění kostí, a tedy hlavně zlomeninách.

Kořen se sbírá buď na podzim od září do listopadu, kdy listy začínají žloutnout, anebo naopak na jaře, než zelené listy začnou růst. A pokud se budete chovat šetrně, tak rostlinu kostivalu tím nezahubíte. Pokud vyrýpnete jen část kořene, tak ze zbytků kořenového systému vyrostou na jaře další rostliny, protože kostival má velkou schopnost regenerace. Pokud byste vykopali celý kořen, tak stačí odříznout jeho horní část s listovými pupeny zpět do země. Důležité je díru po vyrýpnutí opět zahrnout a zarovnat, aby místo příliš neproschlo nebo nepromrzlo. Pokud se tedy chováte ohleduplně, pak příští rok může naopak kostivalu přibýt.

Kostival by se pro svou jedovatost neměl užívat vnitřně, i když v malém množství ho zkušení bylinkáři přidávají do různých směsí. Kostival se ale hlavně používá zevně ve formě mastí nebo tinktur právě na bolesti kloubů, svalů, ale i při zlomeninách nebo pohmožděninách. Mnozí se jistě někdy kopli do holeně a takové kopnutí může být velmi bolestivé, protože může být poraněná okostice. Tedy právě na to pomáhá kostivalová mast.

Ale při zlomeninách je velmi vhodným a silným přípravkem kostival ve formě homeopatika s názvem Symphytum officinale. Protože je vhodné ho používat během celé doby srůstu, tedy alespoň 3 týdny, používá se nízká potence, tedy například 5c neboli 5ch. Stačí jednou denně vycucat jednu kuličku a kost bude srůstat rychleji a srůstání i bude méně bolet.

A důležité je i zmínit, že kostival je krásná a mocná rostlina s fialovými květy. Pokud tedy máte na zahradě dost místa, můžete si ji zasadit na nějaké vlhké, úrodné a polostinné místo. Ale je dobré si to rozmyslet dobře dopředu, protože pokud se mu tam bude líbit, tak tam zůstane už napořád, a i kdybyste se ho chtěli zbavit, tak to jde velmi obtížně. Protože jak už jsem říkal dřív, když ho

vyrýpnete, tak ze zbytků kořínků vyrostou na jaře další nové kostivaly. Kostival zkrátka velmi dobře regeneruje.

28. září

24. září 2026 (společnost)

A samozřejmě nejdůležitější český svátek v roce, 28. září, svátek svatého Václava. A záměrně říkám nejdůležitější, 28. říjen je také důležitý, ale založení republiky je vlastně celkem nedávné. Svátek svatého Václava je pro naši zemi svátkem podstaty našeho státu již téměř 1100 let.

Nejdůležitější akce spojená se svatým Václavem je staroboleslavská poutní mše, která se koná pod širým nebem na Mariánském náměstí a bude ji celebrovat arcibiskup Stanislav Přibyl. Na místě také již od 27. září večer bude lebka svatého Václava s americkou zednářskou čelenkou, o čemž jsme mluvili před 14 dny, a komu to uteklo, můžete si to pustit zpětně na webu vaclavhrabak.cz. A pokud se nebudete chtít zúčastnit osobně, měl by být přímý přenos na ČT2.

28. září se také vydají obrozenci 2.0 na Říp a sraz je pod Řípem v Rovném také v 10:00. Tedy kdo si chce s Danielem Landou zazpívat Svatováclavský chorál na Řípu před rotundou Jiřího a Vojtěcha, tak buď z parkoviště v Rovném od samého začátku na desátou hodinu, anebo se na Říp dá dostat z různých směrů, a tak je možné se zúčastnit až zpívání na hoře, které by mělo být od půl druhé.

A pokud byste se chtěli zúčastnit svatováclavských mší v Praze, tak ve svatém Vítu budou již od rána v 7:00, v 8:30, v 10:00 a v 18:00. A při mši od 18. hodiny by měla být ve svatém Vítu již i lebka svatého Václava, která by se měla vrátit ze Staré Boleslavi.

A na svatého Václava se také můžete zúčastnit modliteb za český národ v kostele Panny Marie Andělské od 16:15, ale o tom povím ještě trochu více podrobností v jednom vstupu po 7. hodině večer.

Životní prostředí proti přírodě

24. září 2026 (společnost)

Dnešní téma jsem nazval životní prostředí proti přírodě. Na první pohled to vypadá jako protimluv.

Obecně se tyto dva termíny používají jako synonyma, většinou si myslíme, že jsou v podstatě totožné, jenže je v tom velký háček. Tyto dva termíny mají sice určitý překryv, ale v některých ohledech stojí téměř proti sobě, a tak je celkem zajímavé nad tím popřemýšlet. Jsou to totiž dva zcela odlišné koncepty vnímání přírody jako takové.

Když si poslechneme výkřiky Gréty Thunberg, zjistíme, že přestože mluví o ochraně planety, nejde jí o přírodu jako takovou. Jde jí o to, kde bude žít ona a její vrstevníci, protože její rodiče toto prostředí k žití zničili. A do jisté míry má samozřejmě pravdu. Ale vidíme v té její naštvanosti alespoň zrnko nějaké lásky k přírodě? Já tam nic takového nevidím.

A podobně je to s takzvanými progresivisty, kterým již říkáme infantisté. Na přírodu pohlížejí jako na velmi racionální prostředí k životu člověka. Tedy doslova životní prostředí. Chtějí sice toto životní prostředí zdravé a tedy do jisté míry chtějí i zdravou přírodu, ale zásadní rozdíl je v úhlu pohledu. Je to z pohledu člověka, který chce přírodu používat jako svůj obývák.

Jenže příroda sama o sobě o tom není. Příroda je samostatný živý organismus, je to svébytná bytost, ve které se kromě mnoha rostlin a živočichů pohybuje i

jeden celkem inteligentní živočich, a to člověk. A to je úplně odlišný úhel pohledu. A z těchto dvou zmíněných úhlů pohledu vyplývají nakonec i odlišné přístupy.

Ten první přístup je v podstatě přístup inženýrský. Opírá se o vědecké studie, které jsou obvykle falšované, a chtějí pomocí různých metod dosáhnout nějaké měřitelné hodnoty.

Ten druhý přístup je naprosto odlišný. Je to totiž o lásce. Je to o vnímání přírody a vnímání toho, co jí skutečně škodí. A je to o přírodě jako takové. Není to o tom, jak ji co nejefektivněji využít.

Ten první přístup je o dělání cyklostezek prostředkem lesa. Ten druhý je o tom, tiše vstoupit do toho lesa a snažit se tam nerušit jeho vlastní dech.

Mnoho ekologických aktivistů původně chtělo chránit přírodu. Ale postupem času tyto aktivity převzali do své agendy progresivističtí, respektive infantističtí propagandisté.

Když se totiž před mladými lidmi řekne ochrana životního prostředí, je to něco neoddiskutovatelného. Je to něco, za co by mladí šli na barikády, i když hlavně pokud by ty barikády byly na obrazovkách mobilů.

Je to na nejvyšším žebříčku svazáckých hodnot. A ti, kteří toto jejich nadšení nesdílejí, vlastně často na ochranu přírody rezignují, protože toto téma si zabrala tato nová propaganda. Jenže to je právě propaganda životního prostředí a nikoliv skutečné ochrany přírody.

V českém národu je totiž původně ochrana přírody hluboko zakořeněná. Na českém území bylo velmi silné trempství a i zahrádkaření a ježdění na chaty. To vždy bylo děláno s velkým respektem k přírodě. Všichni věděli, že v lese křičí jen idioti. I české houbaření je ve světě unikátní. A i to houbaření vždy bylo o soužití s přírodou a bylo to děláno pro prospěch sebe i přátel v okolí. Tím nechci tvrdit, že mnozí houbaři se nechovali hnusně, ale stejně to v lidech zanechávalo souznění s přírodou.

Příroda má totiž velkou moc očistit člověka, který do ní vejde s pokorou, od různých negativních vlivů. Naladit se na čisté vibrace přírody, zbavit se zátěže, která se na člověka sype ze všech stran. Jenže pro kruhy, které se snaží řídit lidi, to není žádoucí. Kruhy, které chtějí poslušné obyvatelstvo, nechtějí, aby se lidé čistili od všudypřítomné zátěže. Nechtějí, aby odešli od televizního zpravodajství nebo z dosahu mobilních sítí. Chtějí člověka neustále připojeného, stavějí v lese mobilní vysílače, cyklostezky, dělají z přírody prostor pro lidi, aby se nenudili. A mimochodem, chtěli, aby lidé v lese nosili roušky.

Uvedu úplně jednoduchý příklad toho, jak se proměňuje vnímání přírody v Praze. Pražská Stromovka byla před 30 lety sice městský, ale celkem přírodní park, kam chodili lidi, kteří v Praze chtěli zažít alespoň kousek přírody. Od té doby tam vzniklo mnoho atrakcí pro lidi, sportovních plácků. Tedy zábava pro lidi, aby tam přišli a něčím se zabavili. Ale nejde na to vlastně nic namítat, vždyť je to pro lidi.

Na Letné se čím dál tím víc konají různé hudební párty. Nedávno se od Stalina ozývala tak dunivá technohudba, že rytmické dunění bylo slyšet nejen po celé Letné, ale i mnohem dál a i na protějším břehu Vltavy. Je to velmi úspěšná snaha o to, aby se člověk nemohl zastavit a naladit se alespoň trochu na přírodní vibrace.

Jít po náplavce byla dřív procházka podél nádherné řeky Vltavy. Teď je to v podstatě kontinuální hospoda s hudební produkcí.

Vedle Hradu na svatováclavské vinici bylo vinobraní s technohudbou, která byla slyšet ve Zlaté uličce. To vše je pro příznivce nové propagandy v pořádku. Protože vždyť si všichni chceme užívat to naše čisté životní prostředí.

Jenže tímto způsobem se postupně skutečná příroda eliminuje. Stává se z toho pouze životní prostředí.

Jeden z nejvýraznějších rozporů současnosti mezi přírodou a životním prostředím jsou větrníky. Větrné elektrárny prokazatelně likvidují přírodu, ale jsou budovány kvůli ochraně životního prostředí.

Kvůli ochraně životního prostředí inženýři vymysleli, že se budou kácet lesy a dřevo ze stromů se bude ukládat do oceánu pod hladinu.

To jsou sice extrémní případy, ale ono se to samé děje i v malém a na zdánlivě nevinných drobnostech.

Přitom nemyslím, že by na to mladí lidé, nositelé nových trendů, neslyšeli. Progresivističtí infantisté přece dali životní prostředí na piedestal. Tedy je to něco, co, pokud se to správně podá, může být u nich populární. Jen je potřeba mluvit o skutečné přírodě.

Grétovci si z ochrany planety udělali monopol a obsadili si celé téma pro vlastní účely. Pro mnoho lidí udělali z ochrany planety téměř nadávku.

Ale my se s naší planetou můžeme sami spojit. Není na to potřeba inženýrský vědecký přístup.

Naše matka Země na nás promlouvá a je skutečně poraněná a trpí tím, co jí my jako lidstvo děláme. Ale ne kvůli tomu, že je ve vzduchu CO2. Ne kvůli tomu, že někdo odtrhne uzávěr od pet flašky. Kvůli ochraně životního prostředí jsou nám předkládány úplné banality, aby měli všichni pocit, jak statečně bojují za životní prostředí, ale podstatné věci vůbec nikdo neřeší. Zamořování přírody chemií, odpady, akustickým a světelným smogem.

Vraťme se ke skutečné přírodě. Nevytvářejme další kudy-z-nudy akce. Naopak odstraňujme z přírody pouťovou zábavu. Vraťme se k respektu k přírodě a k pokoře. Příroda není životní prostředí. Je to bytost, která trpí tím, co lidé dělají. Nesypejme do přírody další odpady a chemii a obnovme v ní klid.

Naladďme se na přírodní vlny a nechme se od přírody léčit. Neužívejme ji jen jako zdroj. Obnovme v sobě to, co znali naši předkové. Milujme přírodu, jež je živá bytost, která nás živí, ochraňuje a léčí. Jsme její děti a my se k této naší matce chovejme s největší úctou. Protože to je skutečný boží záměr.